

JIŘÍ ZONYGA

Utekl smrti, aby vyhrál X Faktor

Byl to nerozvážný nápad, ale hodně veselý, sednout si s Jiřím Zonygou v Nerudově ulici v Praze ke stolku na předzahrádce jedné kavárny. Nějak nám v té chvíli nedošlo, že si nepovídáme jen s usměvavým a srdečným chlapíkem z Jižní Moravy, ale také s vítězem soutěže X Faktor. Předpokládali jsme, že jako obvykle zapneme diktafony a budeme se nerušeně bavit o muzice, motorkách nebo o řízení nákladáku. Během chvílky bylo ale jasné, že tak tentokrát rozhovor pro Truck magazin vypadat nebude. „Jé, Jirka Zonyga,“ zakřičelo kolemjdoucí dítě a pak už nastal výbuch hlasivek a ze všech stran se k dnes už bývalému profesionálnímu řidiči kamionu hrnuly davy školáků, teenagerů, ale také dospělých i seniorů. „Udělejte nám, prosím, společně foto, obrátili se na nás dva odrostlejší mladíci. Byl jste náš favorit,“ zaskočily Jirku vyvalené oči a prosba těchto kluků až z daleké Brazílie. Naše technika odpočívala ve stavu „pause“ a my se bavili neuvěřitelným mumrajem. „Drželi jsme palce..., my Vám to tak přáli..., gratulujeme...,“ překřikovali se fanoušci, kteří chtěli ulovit podpis a fotku. Ruce svíraly papíry, sešity, fotoaparáty, mobilní telefony. Jiní podávali propisky a nastavovali holou kůži. Během chvílky způsobil ještě nedávno prakticky neznámý sympaťák doslova poplach v Nerudově uličce. Milé šílenství nebralo konce a Jirka s úsměvem a trpělivostí vyhověl všem žádostem. Nestačili jsme počítat šťastné tváře, které v ten den nadšeně opouštěly Malou stranu. A bylo to vlastně i trochu symbolické. Tahle ulice a domy jí lemující hostily během své historie mnoho jmen, které znal celý národ. I jméno Jirka Zonyga teď nezná v ČR skutečně jen málokdo. Ale zda ho budou na ulici lidé zastavovat i za pět, deset, patnáct let, je nyní hlavně na něm. A také na týmu, kterým se obklopí. My mu při jeho snaze stát se rockerem z povolání určitě budeme držet palce. Hlavně jsme ho ale moc rádi poznali, a když bude příležitost, rádi si s ním sedneme na zahrádku znovu. I když to už třeba nebude ta „nerudovská“.

Jak jsi přišel k přezdívce Migas?

„To je vlastně taková zkomolenina pocházející z názvu populární maďarské skupiny Omega, kterou od svých dětských let přímo zbožňuji. I když zpívali maďarsky a nikdo jim nic nerozuměl. Moc se mi líbila jejich hudba. Tak se to nějak z té Omegy komolilo, nejdřív na Megy, Migy, Megas až nakonec zůstalo Migas. Mám tu přezdívku už minimálně 30 let.“

Ono je trochu zvláštní i jméno Zonyga. Kde jsou tvoje kořeny?

„Bratr to kdysi zjišťoval a snad prý někde ve Španělsku. Přitom v mém okolí, v Lanžhotě či Břeclavi, je Zonygů poměrně dost. Ale nikde jinde jsem se s tímto jménem nesetkal. Je to zkrátka trochu záhadné příjmení.“

Na tvém webu se hlásí další Zonygové a ptají se, zda nejsou tvoji příbuzní. Stává se ti to teď často?

„No, možná, že nás po X Faktoru přibýlo (smích).“

Líbila se mi jedna přezdívka, kterou ti dala tvá fanynka, a to želvička...

„O tom ani nevím. Jak na to přišla?“

Přý jí připomínáš želvu a to zvíře je jí sympatické.

„Pokud je to takhle, tak je to hezké. Ale také mi jedna slečna napsala, proč jsem tak tlustý a proč mám zuby jako bobr. Tak jsem jí odepsal, že každý je nějaký a ať mi pošle svoje foto, že to pak můžeme porovnat. Už se neozvala.“

Jaké byly vlastně tvoje muzikantské začátky?

„Bylo to někdy ve 13 letech. Kamarádi tehdy měli kapelu, snažili se hrát Katapult a další skupiny, které tehdy letěly a byly hratelné. Já tam prostě přišel, sedl si za bicí, začal hrát a zjistil jsem, že aniž bych se to někdy učil, tak to nějak jde.“

Jak to bylo s tvou maminkou a hraním pod májkou?

„Maminka, coby pravá Moravačka, doufala, že budu chodit v tradičním kroji a že ze mě bude stárek dědiny bavící se na dechovce. Mě to ale absolutně nebralo. Bylo to i tím, že starší bratr je také rocker. Hrával tehdy v kapelách na basovou kytaru, takže jsem jím byl hodně ovlivněný. Jeho byly desky, které jsem doslova hltal a které bych v deseti letech sotva mohl mít. Když pak maminka pochopila, že se mnou nic nepohne a začal jsem trískat do bubnu, tak šel kroy z domu a za utržené peníze mi koupila bicí.“

Fakt ten kroy kvůli malému rockerovi prodala?

„Jistě. Na bubny to bohatě stačilo. Asi by to bylo dost i dneska, takový kroy, ten stojí pořád pěkný balík.“

Když jsi zmínil skupinu Omega, tak to vypadá, že posloucháš stejnou muziku jako my. Asi to bude tím, že jsme vlastně stejná generace. Jaké další kapely tě ovlivnily?

„Deep Purple, Uriah Heep, Nazareth, Black Sabbath, Ozzy Osbourne. To bylo v mládí. Pak se to dál formovalo a přitvrdilo – Iron Maiden, Judas Priest, Saxon a podobné kapely. Dneska k tomu přibýly i náročnější skupiny jako Dream Theater či Symphony X.“

Another Day od Dream Theatre je skutečně tvoje nejoblíbenější písnička?

„No jasně. Ale dá se říct, že se mi líbí vše, co kdy Dream Theater udělali. Možná to kolikrát není na první poslech, ale já už jsem na ně tak nažhavený, že co vydají, to se mi líbí. Symphony X jsou podobná partička. Byli jsme na nich v Rock Café v Praze. Přišlo tam asi 150 lidí, mohli jsme se tedy volně pohybovat, jít si pro pivo, stoupnout si, kam jsme chtěli. Neuvěřitelné. Čekali jsme na ně po koncertu hodinu a půl. Poté, co vyšli, se s námi bez problémů vyfotili a v pohodě pokecali. Taková americká legenda. Byli

jsme z toho celkem vyjevení. Když chce člověk něco po české celebritě, tak většinou ohrne nos. A potom přijedou takoví virtuózoové a jsou úplně normální.“

Co Metallica? Na začátku června hrála v Praze a Hetfield a spol. byli naprosto úžasní...

„Měl jsem dokonce V.I.P. vstupenku, ale bohužel také strašně nabitý program. Brzy ráno jsem musel zase někde být. Prostě se nedá stihnout všechno. Ale byla to škoda, je to skvělá kapela.“

Inspirovala tě i česká hudební scéna?

„Hodně jsem poslouchal Synkopy s Oldou Veselým, Progres, Katapult, Mišíka nebo Kalandru. Také jsem měl vždycky rád slovenské kapely, jako Metalindu, Money Factor, Tublatanku.“

Měl jsi jako dítě i nějaké jiné záliby, než byla muzika?

„Jasně, sportoval jsem. Byl jsem vytáhlý, hrával jsem basketbal. Také hokej a fotbal, prostě to, co dělali normální kluci. Akorát s jedním podstatným rozdílem, jakmile se začala hrát muzika po okresních zábavách a člověk se z nich vrátil někdy k ránu, byl hodně zlikvidovaný. A dorostenecké zápasy se kopaly třeba v deset hodin. Trenér mi pak řekl, ať si tedy vyberu. Buď chci dělat muziku, nebo se věnovat sportu. Vybral jsem si rock. Bylo to jednodušší, člověk se na pódiu tolik nenadělá, jako u sportu... Kolem kapel se také motalo hodně holek a takové ty věci.“

Za jaké honoráře jste tehdy hráli?

„To bylo za komunistů přesně dané. Chodilo se na okresní přehrávky. Nějací exoti z lidové školy umění nás ohodnotili a za to jsme hráli. Byly to jakési finanční třídy. Samozřejmě jsme byli zpočátku zařazení do jedničky, té nejnižší, což znamenalo nějakých 15 korun na hodinu. Pak jsme se pracovali až ke trojce. To byla nejvyšší amatérská

kategorie a brali jsme 30 korun na hodinu. Takže jsme měli za pětihodinovou zábavu 150 korun na muzikanta.“

Což ve velké pohodě stačilo na pivo i na párky...

„Jasně, tehdy stálo pivo korunu sedmdesát. Navíc, když kapela valila, měla slušnou aparaturu a dokázala natáhnout lidi, bylo něco napsáno na papíře a něco jiného se dělo v reálu. Tehdy neexistovaly diskotéky, každá dědina měla své zábavy. O nás se docela prali, takže nám dávali každému bokem do kapsy třeba ještě 500 korun. A to už byl v té době docela balík. Když jsme hráli v pátek i v sobotu, tak jsem měl jako mladý kluk tisíc korun za víkend. Máma chodila dojit do kravína a měla tak 1500 až 1800 korun měsíčně.“

Jak doma zvládali tvoje třískání do bubnů?

„Pokud byl někdo doma, tak to moc nešlo. Ale rodiče byli celkem zaměstnaní, a tak jsem měl pro trénink dost velký prostor. Navíc, soused hrál v nějaké dechovce na trumpetu, takže z jedné strany se ozývalo troubení a z druhé strany moje mlácení do bicích. Ale z mého pokoje šel rámus hlavně k tomu sousedovi, takže to bylo v pohodě.“

U rodičů teď už ale nebydlíš.

„Ne, to bylo ještě v Lanžhotě, teď bydlím v Břeclavi. Je to ale jen osm kilometrů od sebe. Maminka je tam stále.“

Prý jsi začínal jako dřevorubec. Je to pravda?

„Je, jsem vyučený mechanizátor lesní výroby s péstebním a těžebním zaměřením, což je takový honosnější název pro dřevorubce. Byla to lesnická škola, kde jsme spoustu věcí probírali hodně ze široka. Získali jsme tam také řidičáky na vše, co mělo kola, a to vlastně skoro zadarmo. Tehdy to šlo. Každý, kdo si chtěl vydělat nějaké slušné peníze, šel nakonec dělat dřevorubce. Já u toho zůstal asi dva roky.“

V lese bývá úžasný klid a také minimum lidí, i když s „motorovkou“ to byl jistě chvílemi také pořádný randál. Teď je tvůj život hodně hektický, nemáš chuť se do lesa zase schovat?

„Já zdrhám do lesa celkem často, protože bydlíme na okraji Břeclavi. Půl kilometru od domu máme nádherné lesy. Je to vlastně už součást Lednicko-valtického areálu. Všude najdete krásné stezky, takže tam prcháme se ženou a malou dcerkou Tamarou na procházky. Zklidnit se.“

Stýkáš se také s dcerami z prvního manželství?

„Ale já z něj mám jen jednu dceru - Blanku. Asi tuším, jak k tomu nedorozumění došlo. Bývalá manželka se podruhé vdala a má ještě další dceru, Karolínu. No a obě chodily na přenosy X faktoru, takže se možná stalo, že se mnou začaly být spojovány obě dvě. Ale z prvního manželství mám opravdu jen jednu dceru a z druhého také. Blanka je u nás pořád a s malou probrouzdá každou volnou chvíli. Je mezi nimi rozdíl dvacet let, ale zatím si velice rozumějí. Tamarka je totiž ještě hodně malinká (smích).“

Máš nějaká zvířata, třeba psa?

„Máme středního knírače, staršího chlapička, je už trochu přihluchlý, ale je fajn kamarád. Psy mám moc rád.“

V hledišti jsi měl obrovskou podporu, a navíc maminku - ta byla asi extra fanyнка, že?

„Maminka byla moje hvězda, můj maskot. Zvládala vše bez problémů, lidé z produkce ji vždycky naložili před barákem a zase jim odvezli zpět. Říkala, že

jestli má sedět doma u televize nebo někde v autě, že to je úplně jedno. Nedělní pěvecké večery snášela dobře, myslím, že nějaké extra zvýšené tepové frekvence neměla.“

Ovšem bez tvého kamaráda, který tě donutil se přihlásit, bychom zde dnes asi neseděli. Předpokládám, že nelituješ jeho nátlaku?

„To je pravda, do X Faktoru mě doslova dokopal Petr Brantalík. Známe se léta, vyrůstali jsme spolu na ulici v naší dědině. Jako děti jsme spolu pořád blbli. Ten pán, který troubil přes zeď na trubku, byl jeho otec. Nejenže je to kamarád, ale navíc už dlouho dělá promotéra a hudebního manažera, teď i mně, takže má v této branži zkušenosti. Spolupracuje například s Petrem Kolářem a nějakou svou intuící vycítil, že bych mohl uspět, že by z toho mohlo něco být. Neustále mě bombardoval telefonáty, proč to nezkusím. Říkal jsem mu, že na to kašlu, co bych tam asi dělal, že tam vůbec nevlezu. Odolával jsem do poslední chvíle, nakonec jsem stihнул až poslední casting v Praze. Petr mi volal ve čtvrtek ráno a řekl: „Máme poslední šanci a máme na to 24 hodin, tak jak se rozhodl?“ Váhal jsem. On spustil: „Jdi do prdele,“ a tak. Tlačil na mě tvrdě. K tomu jsem se akorát v tu dobu dověděl, že ze zlínského konkurzu prošel Robert Mráka, další můj kamarád. Nastoupil místo mě do kapely Elberet, se kterou jsem se nějak rozešel. O mně je známo, že na nikoho nenasažuji, ale najednou jsem si řekl, ty vole, když se tam dostal on, tak se tam dostaneš taky. A jeli jsme do Prahy.“

Tam proti tobě seděl rocker Petr Janda, který tě vždycky chválil. Jaký byl on a ostatní v zákulisí?

„Petr Janda byl fajn, řekl mi, že se mám ozvat, kdybych potřeboval s něčím pomoci. Gábina Osvaldová byla naše patronka, pomáhala nám, jak mohla a pomáhá mi teď dál. I Ondra Soukup byl dobrej, před kamerami do nás trochu pral, ale v zákulisí to bylo v pohodě, nikdo se o tom ne bavil. Proč jsi mi tohle říkal a podobně. Jenom ve srandě řekl, to jsem ti to nandal, co? My jsme také nebyli stoprocentní, a pokud mi něco vytknul, tak dobře věděl proč. Žádný kat, žádná zášť.“

Leoš Mareš, který měl pro tebe viditelně slabost, se tě jednou zeptal, proč tam vlastně jsi. Tys mu odpověděl, že je to pro tebe velká satisfakce...

„Byla to vůbec dobrá parta, s Leošem jsme si rozuměli. A satisfakce? Za ty roky, kdy jsem dělal muziku po okresních zábavách, se dá říct, že si mě nikdy nikdo nijak extra nevěšimul. S každým postupem v X Faktoru jsem si říkal, to je zajímavé, to jsem zvědav, kam se ještě protlačím. Jsem rád, že jsem lidem, kteří se v našich končinách kolem muziky motali, dokázal, že něco umím. A teď je o mě najednou obrovský zájem. Ozývají se mi lidé, kteří by o mě dříve ani nezavádili. Copak oni předtím nevěděli, že zpívám? Věděli.“

Řekneš si třeba, byly jste mrchy, teď budu mrcha já?

„Ne, na to se můžu tak akorát vykašlat. Celkem je chápu. Byl jsem zpěvák okresní, možná krajské úrovně, a nebyl jsem pro ně tehdy zajímavý. Nebyl jsem žádný hezounek, a navíc žádný tvárný člověk. V soutěži se ale ukázalo, že když si člověk nehraje na nikoho jiného, chce zpívat sám za sebe a to, co ho baví, tak to na národ celkem působí. Nemíním teď na někoho házet špínu, že se kdysi choval tak anebo jinak... Prostě to tak bylo. Nyní se kolem mně lidé stahují a já se jim nedivím. Teď jsem se „profláknul“ a mám najednou kamarádů, že jsem o tom ani nevěděl. Měl jsem jich vždycky hodně, ale tolik určitě ne. Ovšem mně se zase nemůže nikdo

divit, že chci spolupracovat hlavně s lidmi, kteří mě podporovali a věřili mi. To vše s sebou nese taková soutěž a člověk s tím musí počítat.“

To ano, ale musí to být i trochu zadostiučnění. Když najednou zjistíš, jakou podporu národa jsi měl. Žes vyhrál sedm kol z jedenácti a získal sis nejen rockery a kamioňáky, ale třeba i školáky či jejich prarodiče...

„No, tak to bylo samozřejmě fantastické a děkuji jim všem. Snažil jsem se nejen dobře zpívat, ale také maximálně ukázat, co jsem za člověka.“

Doma se na tebe určitě všichni moc těšili, ale jaké bylo přivítání v Břeclavi, to muselo být asi veliké pozdvižení?

„Když jsme tam točili v průběhu soutěže, tak ano. Ale když jsem jel domů přímo po soutěži, tak jsem přijel poněkud tajně. Totálně vymrzlý, protože jsem jel na motorce 300 kilometrů v dešti. Na benzince u Brna jsem byl už tak zmrzlý, že si holka za kasou musela sama vytáhnout moji peněženku z kapsy. Koukala na mě a ptala se, jestli takhle vypadá hvězda. Odpověděl jsem jí, že tak nějak. Ještě se zeptala, zda se klepu zimou, nebo to mám z chlastu (smích).“

Jak to teď vypadá, když si jdeš doma třeba pro rohlíky?

„Zajímavě. Je to ještě hustější než v Praze. V hlavním městě mě lidé také poznávají, fotečky, podpisy a tak, ale v Břeclavi, tím, že je to malé městečko, je to ještě živější. Ne, že bych se nemohl někam dostat, ale někdy dost trvá, než přejdu chodník z místa A do místa B. Ale není to nic nepřijemného, člověk musí tak nějak brát to, co přišlo. Pokud by to tak brát nechtěl, tak neměl dělat to, co udělal.“

Pomohla ti praxe z kapel hrajících na tancovačkách při soutěži X Faktor? Byl jsi totiž naprosto přirozený, Mišika jsi vystříhnul skvěle, stejně jako další velmi dobře vybrané písně.

„Určitě. Mám za ta léta svůj styl, takže jsem se nenechal moc tvarovat a štáb byl ze mě dost nešťastný. S kostyměrkami jsem se dohadoval, že bez šátku nepůjdu, protože ho nosím spoustu let a s ním jsem to já. Dvakrát mě dostaly do klobouku, což byl jejich heroický výkon. Ale to bylo jen kvůli tomu, že jsem jim chtěl udělat radost, protože jsem se s nimi pořád dohadoval. Chtěl jsem být stále v nějakém černém tričku a džínách. A ony nás zase měly podle scénáře měnit. Pořadatelé to se mnou neměli vůbec jednoduché. Jak s kostýmy, tak

s výběrem písní. Snažil jsem se zůstat svůj a stále to směřovat do rocku. Podařilo se mi to a jak je vidět, asi to bavilo i národ, že jsem se nenechal nějak manipulovat.“

Myslíme si, že šátek ti sekne.

„Vlastně jsem ho začal nosit proto, že mám nějak nadpřirozeně vyvinuté potní žlázy a kdykoli jsem cokoli dělal, třeba nakládku a vykládku nakládku, tak mi všude po ksichtu tekl pot. Ten šátek to zabrzdí. Nebyla to nějaká móda, ale vypěstovaná nutnost. A pak člověk zjistí, že mu v létě nepálí slunce na hlavu a v zimě mu na ni není zima. Málokdo se pozastaví nad tím, že se nosí kšiltovky, čepice, bekovky a podobně. Když se objevíš se šátkem, tak to mnohí zarazí. Ale u mě už jsou na to zvyklí a nikdo to neřeší.“

Slyšeli jsme, že X faktor byl také dobrou odtučňovací kúrou...

„Trochu jo, patnáct kilo spadlo dolů. Z nervů a věcí kolem toho. Pro mě bylo těžké naučit se piseň v angličtině. Nejsem v ní vůbec silný, učil jsem se vlastně slova. Rozuměl jsem jen něčemu. Hlavně na to bylo strašně málo času.“

Když se na to teď podíváš, tak hvězda showbyznysu...

„To jako já, jo...? (smích)“

... jako populární osobnost budeš neustále obklopen lidmi, kdežto jako řidič kamionu jsi byl v kabině převážně sám. Jsou to přece jen diametrálně odlišné profese. Máš chuť se do toho vůbec pustit?

„Mám chuť to alespoň zkusit. Všude jsem říkal, že když zjistím, že to někde skřípe, když mi to nepůjde, tak se za volant mohu vrátit kdykoliv. S tím opravdu nemám problém.“

Tyto soutěže a obrovská popularita mohou člověka dost ovlivnit. Je jasné, že jsi vedle jiných „hvězdiček“ mnohem hotovější, máš své jasné názory a vizi. Ale stejně, nebojíš se, jak třeba bulvár s tvým životem zamává?

„Osobně to jako problém nevidím. Když na mě bulvár něco nakydá, tak ti, kteří mě znají, se jen poušmívají. Bulvární novináři se mě někdy ptají, zda chci např. rozhovor k autorizaci. Ale ono to vlastně nemá cenu. I když uděláte nějaké změny, tak tam pak stejně napíšou něco úplně jiného. Dají si tam, co chtějí oni. Takže jim říkám, pište si, co chcete a mně dejte svatý pokoj. Já to nekupuji, normálně to ani nečtu, ale bulvár tady prostě jednou je a nic s tím neuděláte. Musíte si na to zvyknout. Mé nejbližší okolí je s tím srozuměno. Například jsem se někde doslechnul, jak jsem se vykašlal na Gábinu Osvaldovou, jak mi nabídla pomoc, muzikál, a já jí za to, jak se o mě starala, odkopnul. Nevím, kde to vzali. Hned jsem jí volal. Ale ona takové věci také nečte a neposlouchá, jen mi řekla, abych se na to naprosto vykašlal. Že si bulvár stejně napíše, co ho napadne.“

Také se v bulváru objevilo, jak tvoje manželka vyhróžuje, že rozbije Martině Pártlově ústa...

„Při nějakém rozhovoru jsem jen tak mezi řečí poznamenal, že manželka někde četla nějakou vymyšlenou kravinu a ze srandy mi volala, ať Martině vyřídím, že jí zakroutkrskem. Ony se samozřejmě znají a moje žena to myslela humorně. A ti blbci to napsali totálně vážně. Pak se objevily i dost hnusárny, které nehodlám pro váš časopis a vaše čtenáře ani reprodukovat. Bohužel je hodně lidí, kteří bulvárem žijí a věří bludům. O Martině třeba napsali, že je severomoravská pěníce a ona je z Jižních Čech. Já se bulvár snažím nevnímat.“

Pojďme ještě k věcem, které se opravdu staly. Když jsi opustil motorovou pilu a sekeru, nastoupil jsi hned jako řidič kamionu?

„To ještě ne. Nejprve jsem jezdil u lesů s různými vozidly od kolových traktorů až po všelijaké „včetně“ na svoz dříví. V závěru jsem měl Tatru 148 a skončil jsem na další Tatře - na 815. Jenže jsme jezdili, jak se říká, kolem komína. Pohybovali jsme se na zhruba 30 kilometrech čtverečních. To mě moc nebavilo. Tak jsem přešel k ČSAD Břeclav. Poté, co jsem u Lesů získal konečně praxi, tak jsem jim zdrhnul a šel jezdit trochu dál.“

Jezdils i na vojně?

„Jo, s tankem.“

Na cos pak přeseďal v ČSAD?

Na avie, liazky, chvíli jsem měl i ifu. Řídil jsem i Škodu Š 706 a Tatru 813. Ze začátku jsem čtyřikrát denně točil trasu Břeclav – Nové Mlýny.

Jaká byla z tvého pohledu mezinárodní kamionová doprava?

„Zajímavá, ale časově náročná. Já jsem ovšem moc na víkendy ven nejezdil. Snažil jsem se najít si takovou práci, abych nemusel stát někde v Německu, Nizozemsku nebo jinde v Evropě na parkovišti. Občas mě to sice potkalo, ale málokdy. Třeba, když jsem musel v Hamburku čekat, až někdo přivezu.“

Takže kontejnery?

„Ne, já jezdil s plachtákem, z Hamburku se vozí kokoliv. Nakonec jsem si našel takovou práci u dopravní společnosti, abych byl každý den doma.“

Zpíval sis v kabině?

„Furt, když jsem zaspával, tak to byl nejlepší lék, jak udržet pozornost. Buď začít jíst, ale to pak člověk hodně nabírá, nebo si zpívat. Mně to moc pomáhalo.“

Broukal sis něco podle rádia nebo svoje vlastní píseň?

„Rádio jsem pouštěl málokdy. Spíš jsem poslouchal muziku, kterou mám rád, a zpíval si společně s pány rockery na pásce nebo cdčku. Nebo sám od sebe. Co si budeme povídat, když to není kolem Prahy, Brna či Ostravy, tak tam většinou nenaladíte ani Beat či Hey a jiné stanice vlastně neposlouchám. Vozil jsem s sebou i kytaru, takže jsem někdy brnkнул a zaspíval si i mimo kamion.“

Na soutěž X Faktor jsi dostal neplacené volno, nebo jak to bylo?

„Teď už mám výpověď. Ale šéf mi dlouho vycházel vstříc a od začátku soutěže jsem za volant nemusel, protože mi dal neplacené volno. S každým postupem ale tušil, že se asi nebudu chtít hned tak vrátit. Teď jsem se stavil v práci, bylo to v pohodě nychystané, rozešli jsme se bez problémů. Ale říkal, že ho to celkem štve, že odcházím. Tak snad se mnou byl spokojený.“

S čím jsi jako „kamioňák“ jezdil?

„Nejvíce s renaultem, ale i s manem, mercedesem a také ivecem. U mého posledního zaměstnavatele, pana Boublíka, jsme měli modely Premium, ale já chtěl magnuma. Šéf ho nějak ne a ne pořídit. Nakonec se nechal ukecat na nový MAN TGA. Teď ho místo mě dostane kolega, ovšem musím přiznat, že mě to až tak netrápí.“

Co tě za profesionálním volantem nejvíce bavilo a naopak nejvíce štvalo?

„Kdo tuhle práci dělá, tak ji musí mít trochu pod kůží. Dost dobře nejde, aby si člověk, kterého zajímá úplně něco jiného, sednul do kamionu a užíral se v něm. Musíš to mít rád a mělo by tě to bavit. Třeba, že s nákladákem někam přijedeš, promotáš se uličkami a zacouváš přesně tam, kam potřebují. Když to někdo uznale ohodnotí, tak z toho máš dobrý pocit. Pokud to ale někdo dělá jen pro peníze, je to špatné. I když si myslím, že tahle práce není až tak slušně zaplacená. Nejvíce člověka nervují prostoje. Všichni tě neustále bombardují, kde jsi a ty zatím čekáš na nákladku. Nehleď na to, že přijedeš k Praze a suně se přes ni tři hodiny i více. Pak najedeš na D1, je tam uzavírka, protože tam někdo seče trávu a je to v háji. Člověk stojí jako blbec. Na to je fakt třeba mít povahu.“

Připadá nám, že je to na silnicích čím dál drsnější. Že i ta řidičská komunita je...

„Čím dál horší? Je to tak. Naivně jsem si myslel, že až padnou hranice a tím i hádky při předjíždění na hraničních přechodech, tak se ten šoférský česko-slovenský národ nějak skloubí. Neskloubil a neskloubí. Neříkám, že je to jen tady. Ale jinde si úplně cizí šoféři podávají ruce a kecají spolu. Možná to je tím, že za to berou mnohem víc peněz a jeden druhému nezávidí. Nemají ty tendence jako čeští řidiči. Ti berou třeba 25 tisíc, ale kolegové na parkovišti řeknou, že mají 40 tisíc. Nechápu proč.“

Já vždycky řekl, kolik beru. Nejednou jsem slyšel, že on by za to nejedl. A pak jsem se dozvěděl, že ani tolik nemá. Je to tady podivné. Jeden druhého předjíždí, ten mu nechce vypnout tempomat. Nechce ho pustit. Sunou se vedle sebe, jeden jede o kilometr rychleji a on mu prostě na tu brzdu nešlápne. Předjíždějí se několik kilometrů. Pak si ještě začnou do vysíláčky sprostě nadávat."

Takže ten svět nebude až tak složité opustit?

„Určitě mi to bude chybět. Všude jsou dobří lidé a všude jsou i pitomci. Já věřím, že 80 až 90 procent kluků na kamionech jsou dobří. Bohužel, každý vidí to menší procento exotů, kteří se chovají přípitoměle. Aby někdo řval do vysíláčky, zastav támhle na parkovišti, já ti rozbiju držku...?. Pro nic za nic? Tak to tady prostě je. Tihle chlapi by měli být k sobě mnohem ohleduplnější. Je totiž jen na nich, co si na té silnici vytvářejí."

Jak člověka ovlivní těžká nehoda, která se stala tobě? V Německu tvé auto rozdrtil španělský řidič se 40tunovým kamionem. Přežil jsi vlastní smrt.

„Neměl jsem čas nad tím moc přemýšlet. Moc si toho ani nepamatuji. Jen jeho jméno asi nezapomenou do smrti – José Paceco. Zastavil jsem tehdy v koloně u Dachau a pak jsem se probral zakrvácený, napojený na různé hadičky, až v nemocnici. Z komatu po 14 hodinách. Až pak jsem se dozvěděl, co se stalo. Do mojí avie narazil zezadu v plné rychlosti tenhle Španěl se svým Pegasem. Prý ještě rozstřílel osm osobních vozů. Stáli při mně všichni svatí, vzdýť vůz se rozpadnul na tři díly a z kabiny zbyla jen zmeť plechů. A já měl nakonec „jen“ těžký otřes mozku a přeražený nos. Byla tam našťásti slovenská sestřička, která do Německa emigrovala v roce 1968, a ta mi hodně pomohla. Poradila mi také, co mám a nemám říkat policajům, abych tam nemusel chodit svědčit. Nejlepší varianta? Nic si nepamatuji, nic nevím. Pak jsem byl týden doma. Jenže kolega onemocněl a já musel skočit do nákladáku a jet."

To snad není možné?

„Fakt, přijel jsem tehdy na Pomezí z ofáčovanou hlavou a nateklým nosem a musel jsem před policajty chodit po bílé čáře. Zda jsem v pořádku a mohu jet dál. Trochu mě sice překvapilo, že ve firmě chtějí po tak krátké době, abych se vrátil do práce, ale cítil jsem se docela dobře a nebyl čas to nějak rozebírat. Taková byla tehdy doba, šoférů bylo dost a dobrá práce málo."

Nutili tě třeba vstoupit do strany? Tehdy nebylo zrovna jednoduché dostat se k mezinárodní kamionové dopravě.

„Byly tam nátlaky. Vstup do strany, uč se německy a budeš jezdit ven. Ale já jsem člověk, který se špatně láme. Naštěstí se to v roce 1989 změnilo. Dokonce jsem odmítnul mezinárodní kamionovku kvůli tomu, že mi sebrali moji liazku a dali mi druhou. V ČSAD

všichni kroutili hlavou. Zonyga si dovolil odmítnout něco, na co všichni čekali. Prostě jsem přišel do práce a nestálo tam moje auto. Říkám, kde je? Máš druhé, po generálce a pojeděš s ním do Rakouska. Jsi přefázen na kamionovou dopravu. To na mě bylo moc. Moji liazku jsem si opečovával a oni mi dali nějakou šunku. Auto po generálce byla dost hrozná. Já řekl, nikam nejedu a chci zpět svoje auto. Sbalil jsem se a dával výpověď. Prostě nikdo mi nic neřekl a mysleli si, že se každý z mezinárodní dopravy radostí rozskočí a vezme cokoliv. Já řekl ne. Vždycky mi vadilo rozhodování „o nás bez nás". Byl jsem tam snad první řidič, který odmítl kamionku. Ale já byl vždycky takový rebel. Pak se to nějak urovnalo."

Co bude teď, dávatš dohromady kapelu?

„Tak nějak. Hrál jsem asi rok s kapelou Avast, kterou založil kamarád a excelentní kytarista Mirek Želízko. Pořád se tam točili zpěváci, ale nebylo to úplně podle mého gusta. Někteří kluci byli talentovaní více, jiní méně. Přiznávám, že některého bych rád viděl v mé kapele."

Také se hovořilo o muzikantech z Brna.

„To nedopadne. Tam hraje pólka muzikantů od Petra Bendeho a přetahovat někomu kluky, to by nebyl ten správný začátek."

Asi bude hodně důležité tvoje céděčko, prý vyjde v září, kdy máš narozeniny?

„To mě teď hodně zaměstnává, i když nechci vydat nějakou rychlokačku, která nebude stát za nic. Že by mělo být v září na pultech je pěkná blbost. Je to také hodně na vydavatelské společnosti Sony BMG, se kterou mám smlouvu. Nabídl mi solidního producenta Michala Dvořáka, se kterým by to mohlo šlapat správným směrem. Neměl by mě cpát do nějakého středního proudu, nebo popu. To já se ani nenechám."

Takže máš jasno, co se bude dít, řekněme, v průběhu dalšího půl roku?

„Vize je, ale je jen ve hvězdách, zda to vyjde či ne. Udělat desku, poskládat kapelu a hlavně hrát, koncertovat. Jestli teď zaspím dobu, tak pak to budu těžko dohánět."

Nechávají to opravdu na tobě? Sám jsi říkal, že jsi byl černá můra produkce, kostymérek. Oni to nemají moc rádi, potřebují si tvarovat hvězdu podle svého a svým způsobem ji využít. Ty sis zatím udržel svůj prostor, ale nakolik budeš moci ovlivňovat svou budoucnost?

„Já se budu klidně hádat do krve. Mám vůči vydavateli sice nějaké povinnosti, musím odvádět „desátky" a plnit nějaké věci spojené s vystoupeními. Ale to neznamená, že mi tam narvou třeba písničku od Michala Davida. Já proti němu osobně nic nemám. Skládá dobré věci, ale pro jiné lidi. Nebylo by to gusto pro mě. Dávám to jen jako příklad. Prostě bych to nezpíval."

A co muzikály, bavily by tě?

„To je nyní těžké říct. Záleželo by na tom, co by to bylo za muzikál. Když do něčeho takového jdeš, na dlouho se upíšeš. Jednomu místu a také pracovní době."

Karel Černoch, který bohužel už není mezi námi, nám při rozhovoru říkal, že muzikál je velice složitý útvar. Obhajoval ho. Když prý jedeš na koncert, tak je to takové to zpíváníčko. Ale v muzikálu musíš zpívat, mít obrovskou fyziku a ještě navíc hrát. Na všem, co děláš, jsou závislí také všichni kolegové na pódiu. Tam se prý hodně pozná, zda na svět showbiznysu máš.

„Určitě měl pravdu. O něčem jsme se s určitými lidmi bavili. Nechci to teď rozebírat. Jasně, těžko si představit roli pro takového neforemného tvrdohlavého rockera. Ale pokud bych měl čas, pokud by se potvrdila nabídka a pokud bych to zvládal, tak proč to nezkusit. Ono se může rychle zjistit, že jsem pro muzikál nepoužitelný, že neumím hrát či něco jiného. To je všechno možné."

Setkali jsme se s nepříliš lichtotivými názory hudebních expertů, kteří říkají, že vítězové podobných soutěží dopadnou většinou špatně. Aneta Langerová je vlastně jediná, která se udržela úplně nahore a možná bude vydávat další desky. Vlastní CD je dnes spíš chápáno jako promo ke koncertnímu turné, ale tobě zatím chybí dostatečné autorské zázemí. Skládal jsi už něco sám?

„Něco se v mé hlavě už zrodilo, dával jsem to Gábině Osvaldové. Je to rockové, dokonce chválila texty. Přislíbila mi pomoc. Také Vlasta Redl, kontaktoval mě Michal Pavlíček, mám spoustu solidních kamarádů. Rád bych oslovil Dodo Doležala, Aleše Brichtu. Je tu dost rockerů a myslím, že by nebylo dobře, aby tam byly všechny písničky moje. Nechci to mít jednotvárné, další rockeři tomu určitě dodají šťávu. Takže něco se skládá, ale mám teď strašně málo času, je to našlapané na všechny strany. Bohužel si neumím večer sednout a do rána napsat deset písniček. To bych musel být génius. A to já fakt nejsem. Pracuje se na tom, se Sony BMG si musíme vytyčit, kudy se to bude ubírat. Dát dohromady hudebníky, kteří to se mnou natočí. Během toho budu dávat dohromady kapelu. Takže práce až nad hlavu."

Máš ještě čas jezdit na motorce?

Je to prý tvá velká láska?

Vždycky se nějaký ten čas najde. Teď mám Yamahu XVZ 1300 Royal Star, ale jezdím už od mlada, takže jsem vystřídal leccos - pionýra, „kozí dechy" a různé typy jaw – 250, 350 i 750, ale tohle je teprve pořádné svezení."

Děkujeme za rozhovor

VŠEM ČTENÁŘŮM TRUCK
MAGAZINU ZE SRDCE
VĚNUJE
Jiří Zonyga